

AUTOREFERAT

1. Imię i nazwisko

Katarzyna Trybała-Zawiślak

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe

2011 – stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie archeologii nadany uchwałą Rady Wydziału Socjologiczno-Historycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego z dnia 7 lipca 2011 roku, na podstawie rozprawy doktorskiej „Rozplanowanie grobów na cmentarzyskach tarnobrzeszkiej kultury łużyckiej ze szczególnym uwzględnieniem nekropoli w Kłyżowie” (promotor dysertacji – prof. dr hab. Sylwester Czopek, recenzenci – prof. dr hab. Jan Dąbrowski, prof. dr hab. Sławomir Kadrow); doktorat obroniony z wyróżnieniem.

2004 – stopień magistra archeologii uzyskany w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego na podstawie rozprawy „Cmentarzysko grupy tarnobrzeszkiej na stanowisku 2 w Tarnobrzegu-Mokrzyszowie”, napisanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Sylwestra Czopka; praca obroniona z wyróżnieniem (Dyplom Uznanie Rektora).

2002 – stopień licencjata archeologii uzyskany w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego na podstawie rozprawy „Odwzorowanie struktury społecznej na cmentarzyskach ciałopalnych – weryfikacja hipotez na przykładzie wybranych nekropoli grupy tarnobrzeszkiej”, napisanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Sylwestra Czopka; praca obroniona z wyróżnieniem (Dyplom Uznanie Rektora).

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych i przebieg pracy zawodowej

W roku 2003 – asystent stażysta-wolontariusz w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego, stypendium Ministra Edukacji Narodowej i Sportu na rok akademicki 2003/2004 za szczególne osiągnięcia w nauce, Nagroda Prezydenta Rzeszowa „Młode talenty” 2003 za duże osiągnięcia w pracach badawczych w zakresie archeologii.

W latach 2004-2006 – zatrudnienie na stanowisku asystenta w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego.

W latach 2006-2010 – studia doktoranckie w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego.

Od roku 2011 do chwili obecnej – zatrudnienie na stanowisku adiunkta w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego.

W latach 2012-2017 – funkcja zastępcy dyrektora Instytutu Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego.

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16, ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2017 r. poz. 1789)

a) tytuł osiągnięcia naukowego:

**Wczesna epoka żelaza na terenie Polski południowo-wschodniej –
dynamika zmian i relacje kulturowe**

b) autor, tytuł publikacji, rok wydania, czasopismo/nazwa wydawnictwa, recenzenci wydawniczy:

1. S. Czopek, J. Kusiak, K. Trybała-Zawiślak, Thermoluminescent dating of the Late Bronze and Early Iron Age pottery on sites in Kłyżów and Jarosław (SE Poland)", *Geochronometry*, 2013, s. 113-125.
2. K. Trybała-Zawiślak, Brązowe skręty typu Trzęsówka w tarnobrzeskiej kulturze łużyckiej, [w:] J. Kolenda, A. Mierzwiński, S. Moździoch, L. Żygadło (red.), *Z badań nad kulturą społeczeństw pradziejowych i wczesnośredniowiecznych. Księga Jubileuszowa dedykowana Profesorowi Bogusławowi Gedidze*, Wrocław, 2013, s. 575-584.
3. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, Early Iron Age in south-eastern Poland, *Beiträge zur Ur- und Frühgeschichte Mitteleuropas 79, Waffen – Gewalt – Krieg*, Langenweissbach, 2015, s. 285-301.
4. S. Czopek, D. Pawliw, K. Trybała-Zawiślak, N. Wojcieszczuk, New discoveries of arrowheads of Scythian type from Polish-Ukrainian borderland (San, Bug and Upper Dniester drainage basin), *Acta Archaeologica Carpathica*, t. 50, 2015, s. 191-216.

5. K. Trybała-Zawiślak, Obiekt ze „scyto-tracką” ceramiką toczoną z osady tarnobrzeskiej kultury lużyckiej w Dębinie, pow. Ińcuicki, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 37, 2016, s. 309-317.
6. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, T. Tokarczyk, E. Ocadyrga-Tokarczyk, M. Burghardt, J. Adamik-Proksa, W. Rajpold, Pierwsze sprawozdanie z weryfikacyjnych badań na grodzisku z wczesnej epoki żelaza w Chotyńcu, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 38, 2017, s. 291-305.
7. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, D. Bobak, N. Wojcieszczuk, O. Osalczuk, *Katalog stanowisk*, [w:] S. Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak, Natalia Wojcieszczuk, Oleg Osalczuk, Dariusz Bobak, Piotr Gębica, Andrij Jacyszyn, Wojciech Pasterkiewicz, Dmytro Pawliw, Wołodymyr Petehyrycz, Marta Połtowicz-Bobak, Agnieszka Wacnik, *Przemiany kulturowo-osadnicze w dorzeczu rzeki Wiszni w epoce brązu i we wczesnej epoce żelaza w kontekście zmian prahistorycznej i wczesnośredniowiecznej ekumeny*, Rzeszów, 2018, s. 245-677.
8. K. Trybała-Zawiślak, *Katalog materiałów ceramicznych ze stanowisk wymienionych w rozdziale 9.2.2*, [w:] S. Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak, Natalia Wojcieszczuk, Oleg Osalczuk, Dariusz Bobak, Piotr Gębica, Andrij Jacyszyn, Wojciech Pasterkiewicz, Dmytro Pawliw, Wołodymyr Petehyrycz, Marta Połtowicz-Bobak, Agnieszka Wacnik, *Przemiany kulturowo-osadnicze w dorzeczu rzeki Wiszni w epoce brązu i we wczesnej epoce żelaza w kontekście zmian prahistorycznej i wczesnośredniowiecznej ekumeny*, Rzeszów, 2018, (płyta CD dołączona do monografii).
9. **K. Trybała-Zawiślak, Wczesna epoka żelaza na terenie Polski południowo-wschodniej – dynamika zmian i relacje kulturowe**, Rzeszów, 2019, Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, recenzenci wydawniczy: dr hab. Elżbieta Małgorzata Kłosińska, dr hab. Marcin Ignaczak

c) omówienie celu naukowego wymienionych prac i osiągniętych wyników

Moje zainteresowania naukowe skupiają się wokół problematyki późnej epoki brązu i wczesnej epoki żelaza na terenie Polski południowo-wschodniej. W początkowym etapie pracy naukowej zajmowałam się przede wszystkim szeroko pojętymi zagadnieniami związanymi z tzw. archeologią funeralną (por. pkt. 5.1.). Odzwierciedleniem tego nurtu zainteresowań była zarówno tematyka podjęta w rozprawie doktorskiej, jak i w publikacjach dotyczących szerokiego spektrum zagadnień dotyczących analizy obrządku pogrzebowego w wymiarze społecznym, antropologicznym, chronologicznym oraz obrzędowym. Badania te zaowocowały wydaniem dwóch autorskich

monografii – pierwsza z nich dotyczyła opracowania dwóch dużych nekropoli z wczesnej epoki żelaza w Kłyżowie i Mokrzeszowie, natomiast druga – analiz przestrzennych cmentarzysk tarnobrzeskiej kultury łużyckiej. Jednocześnie, istotnym uzupełnieniem działalności naukowej była aktywność terenowa, w tym badania wykopaliskowe prowadzone na cmentarzyskach z epoki brązu w Manasterzu, pow. jarosławski oraz Dębinie, pow. łańcucki. Wyniki tych badań były systematycznie publikowane oraz prezentowane na konferencjach naukowych w formie referatów.

W kolejnym etapie pracy zawodowej skupiłam się przede wszystkim na problematyce wczesnej epoki żelaza na terenie Polski południowo-wschodniej. Dlatego wskazanie tematu *Wczesna epoka żelaza na terenie Polski południowo-wschodniej – dynamika zmian i relacje kulturowe* jako osiągnięcia „habilitacyjnego” jest logiczną konsekwencją prowadzonych badań terenowych i studiów analitycznych. W głównym obszarze mojej aktywności naukowej mieści się przede wszystkim problem relacji kulturowych, postrzeganych jako podstawowa „siła sprawcza” zmian zachodzących we wczesnej epoce żelaza w tej części ziem polskich. Utrwalony do tej pory obraz tarnobrzeskiej kultury łużyckiej, jako jednostki wiodącej dla tego terytorium oraz statyczne pojmowanie zmian kulturowych według tradycyjnie przyjętych sekwencji i schematów nie rysuje się już tak jednoznacznie, jak dotąd sądzono. Zarejestrowane nowe źródła, zbadane stanowiska (w tym w trakcie programu badań ratowniczych przed realizacją inwestycji drogowych, głównie autostrady A4), a nawet całe ich kompleksy, odpowiadają zróżnicowanym procesom, które wpisują obszar Polski południowo-wschodniej w znacznie szersze tło kulturowe. Tym samym, dynamika zmian zachodzących we wczesnej epoce żelaza zyskuje zupełnie nowy wymiar. W skład głównego osiągnięcia naukowego wchodzi 9 różnorodnych publikacji z ostatnich 6 lat, z których najważniejsza jest podsumowująca monografia [9] o tytule tożsamym z osiągnięciem oraz 8 innych, wcześniejszych prac. Najpierw prześledzimy te ostatnie, aby na zakończenie przedstawić najnowsze i pierwsze tego typu w literaturze przedmiotu ujęcie syntetyczne.

Wśród wymienionych prac mieszczą się między innymi publikacje odnoszące się do konkretnych kategorii źródeł wraz z próbą ich osadzenia w szerszym kontekście kulturowym czy interregionalnym [4]. Opracowanie brązowych grocików scytyjskich z pogranicza dzisiejszych ziem Polski i Ukrainy wraz z prezentacją nowo odkrytych okazów pozwoliło na prześledzenie ich zmienności typologicznej i chronologicznej. W efekcie, możliwe było także wskazanie potencjalnych dróg napływu, które ściśle wiążą się z dwiema jednostkami scytyjskiego kręgu kulturowego. Pierwsza z nich łączy się ze starszą fazą oddziaływań, które należy umieszczać u schyłku VIII/w początkach VII w. p.n.e. do VI w. p.n.e. i identyfikować z grupą zachodniopodolską scytyjskiego kręgu kulturowego, druga natomiast odnosi się do końca VI/początków V w. p.n.e. – IV w. p.n.e. i jest związana z terenami zakarpackimi, konkretnie – z kulturą Vekerzug. Zagadnienie to po odkryciach w Chotyńcu (zob. dalej) może nie

rysować się już tak ostro. Z problematyką wschodnich i południowo-wschodnich oddziaływań na tereny ziem polskich we wczesnej epoce żelaza ściśle łączy się także kwestia ceramiki tocznej, tzw. „scyto-trackiej” [5], inspirowanej w świecie barbarzyńskim wpływami greckimi. Identyfikowano ją do tej pory przede wszystkim z czasami V-IV w. p.n.e., traktując jako przejaw obcych (głównie zakarpaccich) oddziaływań w środowisku miejscowej tarnobrzeskiej kultury łużyckiej. Jednocześnie, wskazywano również na możliwość nieco wcześniejszego datowania mieszczącego się już w granicach VII-VI w. p.n.e., co z kolei oznaczałoby związki z terenami dorzecza Dniestru. Analiza ceramiki znajdującej się w obiekcie osadowym badanego przeze mnie ze stanowiska 6 w Dębinie, zdaje się potwierdzać właśnie tę drugą koncepcję, bowiem wraz z ceramiką „siwą”, toczoną zidentyfikowano tam również charakterystyczne fragmenty naczyń, wykonane w zupełnie innej technologii i stylistyce, a które – ze względu na zdobnictwo – należałoby wiązać ze środowiskiem kultury późnoczarneńskiej lub kręgiem kultur stempelkowych. Podobny rodzaj ornamentyki (czyli motyw zwielokrotnionych rytych, skośnych linii czasami przypominających jodełkę) spotykany jest także w wytwórczości ceramicznej kultury wysockiej, gdzie z kolei jest traktowany jako przejaw wpływu ugrupowań z kręgu „trackiego halsztatu”.

Bezspornie z wczesną epoką żelaza i późną fazą tarnobrzeskiej kultury łużyckiej łączą się także i inne kategorie zabytków, w tym tzw. brązowe skręty typu Trzęsówka, znane przede wszystkim ze stanowisk sepulkralnych [2]. Analiza współwystępowania z innymi elementami zespołów grobowych pozwoliła na zawężenie ich chronologii przede wszystkim do starszej części III fazy tarnobrzeskiej kultury łużyckiej, zwanej także fazą IIIa, która odpowiadałaby w chronologii względnej okresowi HaD (jego starszej części?), zaś w datowaniu bezwzględnym odnosiłaby się do połowy VII – początków VI w. p.n.e. Rozprzestrzenienie zabytków tego rodzaju wskazuje, że są one typowe dla terenów Polski południowo-wschodniej, choć sporadycznie występują również na terenie Lubelszczyzny, a także w Polsce środkowej i na Kujawach. Ich związek z miejscowym środowiskiem kulturowym jest bezsporny, choć wskazywano niekiedy na ich koneksje z szeroko pojętą strefą wschodnią. Wydaje się, że ewentualnych inspiracji można by się dopatrywać tylko w przypadku jednego z „podtypów” tej kategorii zabytków (konkretnie skrętów z paciorkami ceramicznymi na obwodzie), natomiast kwestią pewną jest, że wzajemne związki „wschodnie” i „tarnobrzeskie” są bardzo dobrze czytelne, także w przypadku pojedynczych kategorii zabytków. Świadczyć może o tym skręt typu Trzęsówka znaleziony w jednym z kurhanów kultury kusztanowickiej.

Wspomniane związki dotyczą także szerzej pojmowanych procesów i zjawisk, a przy tym mogą i powinny być postrzegane właśnie przez pryzmat zarejestrowanych konkretnych zabytków i faktów kulturowych. Podejmowane w tym kierunku próby syntetycznego spojrzenia na sytuację kulturową ziem Polski południowo-wschodniej we wczesnej epoce żelaza dobitnie pokazują, że utrzymanie

wielu dotychczasowych poglądów, a przede wszystkim statyczne spojrzenie na kwestię zmian kulturowych jest obecnie nie do utrzymania [3]. Obecność źródeł tarnobrzeskiej kultury łużyckiej, z jej niezwykle charakterystyczną III fazą musi być oczywiście podtrzymana, jednakże terytorialnie zjawisko to powinno być ograniczone tylko do północnej strefy, związanej z Kotliną Sandomierską. Strefa południowa, karpacka powinna być w tym czasie definiowana przez pryzmat materiałów określanych jako typ Niepla, a datowanych zarówno na okres HaD, jak i czasy późniejsze, w tym LtA, a być może również LtB. Doskonale widoczne w tym czasie wpływy wschodnie i południowo-wschodnie, decydujące o specyfice tarnobrzeskiej kultury łużyckiej, przejawiają się nie tylko w kulturze materialnej, ale także w kulturze duchowej (cmentarzyska o charakterystycznie uporządkowanej przestrzeni w formie skupisk) oraz w zakresie osadnictwa (bardzo rozległe osady, z dającymi się wydzielić funkcjonalnymi zespołami obiektów). Wyraźniej, niż dotąd przedstawia się także obecność źródeł związanych z kulturą pomorską, o czym świadczą dobrze datowane materiały osadowe. Wreszcie, w przedziale czasowym mieszczącym się w granicach V-początków IV/III w. p.n.e. możemy mówić o etapie kluczowym dla zakończenia procesów kulturowych związanych ściśle z okresem halsztackim. Pojawienie się kultury pomorskiej, której źródła są rejestrowane coraz częściej i w większej niż dotychczas ilości, sugerują silniejszą niż dotąd przypuszczano jej obecność w Polsce południowo-wschodniej. Zapewne ma to również przełożenie na dłuższy, niż dotąd sądzono, czas trwania tej jednostki kulturowej.

W opracowaniach odnoszących się do omawianej tematyki, istotną rolę pełnią także badania interdyscyplinarne, które uwzględniały różne metody datowania absolutnego wybranych źródeł [1]. Dotyczyły one źródeł tarnobrzeskiej kultury łużyckiej oraz kultury pomorskiej. Zastosowana metodyka badawcza pokazała wyraźnie przydatność datowania termoluminescencyjnego (TL) materiałów ceramicznych, zwłaszcza w przypadku, gdy inne metody datowania absolutnego nie są możliwe do zastosowania. Potencjał, jaki niosą ze sobą tego rodzaju badania, dotyczył także możliwości wykonania analiz porównawczych w zakresie chronologii wyznaczonej zarówno metodą TL, jak i metodą radiowęglową oraz za pomocą tradycyjnej, archeologicznej metody datowania typologicznego. Nie bez znaczenia dla przyjętego systemu był także problem wyplaszczenia krzywej kalibracyjnej, który w datowaniu radiowęglowym źródeł z wczesnej epoki żelaza znacząco wpływa na efektywność wskazań. Uzyskane wyniki są o tyle znaczące, że – nawet jeśli nie określają z dużą dokładnością zakresów datowań – to jednak mogą ilustrować i potwierdzać zakładaną sekwencyjność w obrębie analizowanych zespołów źródeł.

Niezwykle istotnym uzupełnieniem badań nad dynamiką zmian kulturowych we wczesnej epoce żelaza w Polsce południowo-wschodniej był mój udział w bardzo dużym projekcie finansowanym przez Narodowe Centrum Nauki (por. pkt. 8), a realizowanym przy współpracy archeologów

ukraińskich. Projekt ten obejmował badania terenowe zakrojone na szeroką skalę, prowadzone w dorzeczu rzeki Wiszni, zarówno po polskiej, jak i ukraińskiej stronie dzisiejszych granic państwowych. W sposób szczególny zaangażowałam się w opracowanie źródeł z epoki brązu i z wczesnej epoki żelaza, zestawiając wszystkie materiały ceramiczne (łącznie ponad 4000 fragmentów ceramiki) odkryte w trakcie archeologicznych badań wykopaliskowych, według systematyki odnoszącej się do ich przynależności kulturowej, występowania w obrębie poszczególnych jednostek eksploracji oraz technologii wykonania [8]. Uczestniczyłam także w kwerendach źródłowych oraz pracach terenowych, które doprowadziły do stworzenia katalogu źródeł obejmującego 1772 stanowiska datowane od okresu paleolitu aż po czasy nowożytności [7], którego jestem współautorką. Założeniem tego przedsięwzięcia było opracowanie pełnego zestawu źródeł i pokazanie ich na szerszym tle kulturowo-chronologicznym. W efekcie, zasób materiałów źródłowych uległ radykalnemu zwiększeniu, także dzięki wykonanym archeologicznym badaniom wykopaliskowym na 12 wybranych stanowiskach. Dodatkowo, wszystkie uwzględnione w katalogu stanowiska zostały zestawione na mapach. Każde z opracowanych stanowisk zostało szczegółowo opisane wraz z kompletnym zestawem źródeł nieruchomych i ruchomych oraz pełnym zestawem materiałów ilustracyjnych (mapy, plany przebadanej części stanowisk, fotografie, rysunki materiałów zabytkowych). Uwzględniono również w tej części wyniki badań stanowisk, na których realizowano szerokopłaszczyznowe prace archeologiczne w ramach wykopalisk przedinwestycyjnych (tzn. jeszcze przed rozpoczęciem realizacji grantu Narodowego Centrum Nauki), poprzedzone szczegółowymi muzealnymi kwerendami pozyskanych materiałów. Nie ulega wątpliwości, że opracowanie to pozwoliło na uzyskanie syntetycznego obrazu zmienności kulturowej i osadniczej w rozległym mezoregionie dorzecza rzeki Wiszni. Zasadniczym celem projektu było kompletne zestawienie źródeł wraz z ich opracowaniem przy jednoczesnym wskazaniu niezwykle istotnych postulatów badawczych na przyszłość. Założenie to zostało w pełni osiągnięte, bowiem podjęte badania szeroko pojętej strefy pogranicza (nie tylko w wymiarze dzisiejszych granic administracyjnych, ale również w wymiarze odmiennych obszarów przyrodniczych i kulturowych) dobitnie pokazały potencjał informacyjny, jaki charakteryzuje całość zestawionych źródeł archeologicznych czy przyrodniczych.

Efektem badań podjętych w ramach wspomnianego grantu Narodowego Centrum Nauki było zidentyfikowanie pierwszego na ziemiach polskich grodziska łączącego się z leśno-stepowym wariantem scytyjskiego kręgu kulturowego [6]. Odkrycie to ma charakter przełomowy dla pełniejszego rozpoznania wczesnej epoki żelaza w Polsce południowo-wschodniej, ponieważ otwiera szereg pytań dotyczących nie tylko sytuacji kulturowej tego obszaru, ale także dynamiki zmian ściśle związanych z szerszymi procesami obserwowanymi w całej Europie środkowo-wschodniej.

Konsekwencją wcześniejszych badań, jak i najnowszych odkryć było zatem podjęcie próby syntetycznego i monograficznego spojrzenia na kwestię zmian kulturowych obserwowanych we wczesnej epoce żelaza w Polsce południowo-wschodniej [9]. Punktem wyjścia była w tym wypadku weryfikacja rysującego się już wcześniej poglądu o jednoznacznym łączeniu całości materiałów źródłowych z Polski południowo-wschodniej datowanych od młodszych etapów epoki brązu wyłącznie z tarnobrzeską kulturą łużycką. Już u schyłku epoki brązu rysują się tu bardzo wyraźnie ślady procesów, które niejako dają początek zmianom tak wyraźnie obserwowanym we wczesnej epoce żelaza. W pierwszej kolejności należy tu wymienić źródła związane z małopolską kulturą łużycką, które w ostatnim czasie coraz częściej i w większej ilości rejestrowane są na terytorium tradycyjnie przypisywanemu ekumenie tarnobrzeskiej kultury łużyckiej. Rejestrowane są one nie tylko na stanowiskach sepulkralnych, ale również na osadach. W tym ostatnim przypadku wskazywano nawet na możliwość łączenia niektórych stanowisk (np. osada w Terliczce, pow. rzeszowski) wprost ze środowiskiem górnośląsko-małopolskim, mimo, że znajdują się one na terytorium tradycyjnie włączanym do tarnobrzeskiej kultury łużyckiej. Problem wzajemnych związków tarnobrzeko-małopolskich wciąż pozostaje otwarty. Częściowo, należy je łączyć z kwestią wzajemnego położenia obydwu jednostek kulturowych, które z racji bezpośredniego sąsiedztwa wchodziły pomiędzy sobą w określone relacje, np. o charakterze sąsiedzkiego oddziaływania. W ten sposób zapewne należałoby tłumaczyć obecność wspólnych elementów w ceramice spotykanych na stanowiskach z terytorium pogranicza obydwu wymienionych jednostek. Niekiedy łączą się one także z ogólnym kanonem charakterystycznym dla wytwórczości ceramicznej wszystkich ugrupowań kręgu łużyckiego. Niemniej jednak analiza rozmieszczenia elementów małopolskiej kultury łużyckiej, jak i ich natężenie w przypadku niektórych stanowisk tarnobrzeskich, każą brać pod uwagę również i inne możliwości sugerujące rodzaj jakiejś głębszej infiltracji (przemieszczenia ludności na tereny położone w głąb osadnictwa tarnobrzeskiego?). Epizod ten raczej byłby ograniczony czasowo, a jego datowanie zawierałoby się w granicach schyłku epoki brązu, ewentualnie początków wczesnej epoki żelaza. Jest to jednocześnie tylko jeden z elementów, które wpływają na zmianę postrzegania tarnobrzeskiej kultury łużyckiej jako ugrupowania jednolitego i spójnego na całym przypisywanym mu terytorium. Najnowsze badania i analizy materiałów wskazują bowiem także i na inny – tym razem wschodni – kierunek oddziaływań. Mowa tu o coraz wyraźniej rysujących się elementach związanych z kulturowym środowiskiem ugrupowań tzw. „trackiego halsztatu”, tj. kultury holihradzkiej. Dotyczą one nie tylko charakterystycznych elementów ceramiki obecnej przede wszystkim na stanowiskach osadowych, ale także obiektów ziemnych, dla których wierne i niezwykle sugestywne analogie można wskazać właśnie w środowisku kultury holihradzkiej. W świetle najnowszych propozycji archeologów ukraińskich, dotyczących wydzielenia tzw. grupy michałkowskiej, kontynuującej osadnictwo holihradzkie w zmienionej nieco postaci na terenie całego dzisiejszego pogranicza polsko-

ukraińskiego, wymowa wspomnianych materiałów nabiera nieco innego znaczenia. Choć koncepcja ta wymaga mocniejszego podbudowania źródłowego, to jednak jest ważnym akcentem, który nie może być pomijany w próbach dynamicznego spojrzenia na sytuację kulturową tej części ziem polskich, a zwłaszcza południowo-wschodniej strefy tarnobrzeskiej kultury łużyckiej u progu wczesnej epoki żelaza oraz być może w jej najwcześniejszym okresie.

Z zagadnieniem tym ściśle łączy się także szeroko pojmowana problematyka strefy karpackiej, która obecnie nie może być w całości włączana w zasięg ekumeny tarnobrzeskiej kultury łużyckiej. Odmienność kulturowa tego obszaru nie wymaga szczegółowej argumentacji, choć oczywiście obecne są tu elementy typowe dla kręgu łużyckiego. Etap schyłku epoki brązu i początków wczesnej epoki żelaza nie zaznacza się w źródłach archeologicznych bardzo wyraźnie, ale z całą pewnością rysuje się tu dość duża grupa źródeł, które powinny być łączone właśnie z tym horyzontem czasowym. Najnowsze, nie publikowane jeszcze wyniki badań, prowadzone w strefie karpackiej potwierdzają obecność źródeł charakteryzowanych już wcześniej jako typ Siedliska, grupujący ceramikę w typie naczyń garnkowatych oraz wybranych typów waz i mis, które są wyraźnie odmienne od materiałów starszych (typ Warzyce) oraz młodszych, przypadających już na zasadniczą część wczesnej epoki żelaza, a określanych w literaturze jako typ Niepla. Te ostatnie są reprezentowane przez znacznie liczniejszą serię źródeł, które z kolei mają bliskie analogie nie tylko po południowej, ale również i po północnej części Karpat, w tym także w strefie zachodniobeskidzkiej, gdzie włączane są do materiałów typu Zabrzeż-Podegrodzie. Zasadność wydzielenia takich zespołów również została potwierdzona najnowszymi źródłami pochodzącymi z niedawno prowadzonych badań wykopaliskowych w Sanoku. Tym samym odmienność kulturowa strefy karpackiej ma szerszy terytorialny wymiar i nie jest specyfiką tylko dorzecza górnego Sanu i Wisłoki.

Kwestią niezwykle istotną jest również problematyka ciągłości użytkowania stanowisk osadowych oraz cmentarzysk tarnobrzeskiej kultury łużyckiej w horyzoncie obejmującym czasy pomiędzy schyłkiem epoki brązu a wczesną epoką żelaza. W charakterystyce tego etapu, rola stanowisk sepulkralnych jest bardzo ważna, ponieważ mamy do czynienia z sytuacją, w której o ciągłości zasiedlenia terenów Polski południowo-wschodniej świadczą w dużej mierze właśnie źródła funeralne. Różnice pomiędzy II i III fazą tarnobrzeskiej kultury łużyckiej, wielokrotnie podkreślane w dotychczasowej literaturze, są bowiem na tyle wyraźne, że argument o nieprzerwanym użytkowaniu niektórych cmentarzysk jest niemal decydujący w kwestii ciągłości kulturowej. Inną kwestią jest natomiast nie rejestrowana wcześniej intensyfikacja procesów osadniczych uwidaczniająca się z jednej strony obecnością bardzo rozległych osad, z dającymi się wydzielić dużymi strukturami funkcjonalnymi (grupami obiektów odzwierciedlającymi chronologiczny i przestrzenny rozwój osad), z drugiej zaś – nowozakładanymi cmentarzyskami, o uporządkowanej przestrzeni w formie

charakterystycznych skupisk grobów. Już sama liczba tego typu stanowisk funeralnych w III fazie tarnobrzeskiej kultury łużyckiej jest wielce znacząca.

Kolejna, bardzo ważna grupa zagadnień wiąże się z szeroko pojętymi wpływami wschodnimi widocznymi w źródłach z wczesnej epoki żelaza w Polsce południowo-wschodniej. Ich obecność była rejestrowana już od dawna i niejednokrotnie podkreślano, że to właśnie one nadają tarnobrzeskiej kulturze łużyckiej tak specyficzny rys. Łączono je z różnymi jednostkami kulturowymi i wpływami płynącymi zarówno z południa, jak i z południowego wschodu. Są wśród nich zarówno elementy płynące z kręgu kultur stempelkowych, jak i ze środowiska kultury późnoczarnoleskiej. Zwłaszcza te drugie są dość licznie reprezentowane w kontekście materiałów przypisywanych tarnobrzeskiej kulturze łużyckiej. Ich obecność rejestrowana jest nie tylko na cmentarzyskach, ale także w materiałach osadowych. Do tej pory interpretowane były głównie jako przejaw procesów kulturowych zachodzących na szerszym terytorium. Przy tym, ich obecność nie wzbudzała dyskusji, przede wszystkim z racji terytorium zajmowanego przez tarnobrzeską kulturę łużycką, która – jak wiadomo – położona jest w strefie umożliwiającej asymilację takich właśnie „obcych” cech. Stadium to należałoby jednak obecnie rozpatrywać w nieco innym, szerszym kontekście, który w znacznie większym stopniu akcentowałby „wstęp” do zmian kulturowych i procesów kulturotwórczych tak wyraźnie widocznych w kolejnych fazach wczesnej epoki żelaza.

Odkrycie grodziska w Chotyńcu, które musi być łączone z leśno-stepowym wariantem kultury scytyjskiej, pokazuje ten teren i całą złożoność sytuacji kulturowej w zupełnie nowym świetle. Mamy bowiem do czynienia z sytuacją, w której zidentyfikowana została tzw. aglomeracja chotyńska, która obok centralnie położonego grodziska skupia szereg osad z tego samego czasu i z analogicznymi, bardzo charakterystycznymi materiałami w typie wschodnim. Mowa tu nie tylko o źródłach ceramicznych (z niezwykle sugestywnym zestawem naczyń, na stałe obecnym w odkrytych inwentarzach – garnkami z plastycznymi listwami i dziurkami podkrawędnymi, misami z nie przekłutymi do końca od wewnątrz otworkami tworzącymi po zewnętrznej stronie charakterystyczne zgrubienia oraz kubkami z wysokimi uchami), ale także o zabytkach brązowych, w tym przede wszystkim scytyjskich grocików do strzał. Można w tej grupie źródeł wymienić także i inne, nie mniej istotne elementy – brązowe szpile z gwoździowatymi główkami czy tzw. drobną galanterię ceramiczną (gliniane szpulki – „katuszki”). Odrębną kwestią jest zidentyfikowanie w obrębie grodziska kultowego obiektu – zolnika z ogromną liczbą zwierzęcych kości, fragmentów ceramiki, konstrukcjami glinianymi oraz pierwszą na ziemiach polskich grecką amforą na wino. Odkrycia te spowodowały, że należało na nowo przeanalizować kwestię dynamiki zmian kulturowych na terenie południowo-wschodniej Polski we wczesnej epoce żelaza. Obecność tarnobrzeskiej kultury łużyckiej jest oczywiście nadal aktualna, jednak relacje tej jednostki z szeroko pojętym światem wschodnim

wymagały gruntownej weryfikacji. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że aglomeracja chotyńska powinna być obecnie traktowana jako najdalej na północny zachód wysunięty mikroregion osadniczy leśno-stepowej odmiany scytyjskiego kręgu kulturowego. Początek jego funkcjonowania należałoby łączyć z czasami przypadającymi na drugą połowę lub koniec VII w. p.n.e., a z całą pewnością na początek VI wieku, o czym świadczy datowanie greckich amfor i okazałego zbioru grocików do strzał, należących do dwóch najstarszych typologicznie grup tych militariów wg Meljukowej (z późniejszymi korektami Polina). Sama lokalizacja grodziska ma niebanalne znaczenie dla rozważań dotyczących sytuacji kulturowej tego obszaru, na co wyraźnie wskazują warunki środowiskowe tak charakterystyczne dla całej strefy lasostepu, jak i strategiczne położenie na granicy wysoczyzny i otwartej przestrzeni obejmującej dolinę Wiszni i Sanu.

Biorąc pod uwagę te uwarunkowania, należałoby w nieco inny sposób traktować wszystkie identyfikowane dotąd na terytorium tarnobrzeskiej kultury łużyckiej źródła, określane jako „wschodnie”, traktując mikroregion chotyński jako swoiste źródło, a dalszej kolejności – jako swego rodzaju przekazywacz nie tylko konkretnych kategorii zabytków, ale również idei, traktowanych dotąd jako „obce” wpływy i inspiracje. Sytuację tę doskonale ilustruje teoria centrum (aglomeracja chotyńska) i peryferii (obszar leżący dalej na zachód, gdzie na wielu stanowiskach „tarnobrzeskich” stwierdza się pojedyncze elementy uznawane za scytyjskie, w tym także ceramikę analogiczną do „chotyńskiej”). Rozprzestrzenienie tych elementów na terytorium Polski południowo-wschodniej, w obrębie ekumeny tradycyjnie przypisywanej tarnobrzeskiej kulturze łużyckiej, w sposób wyraźny pokazuje, że natężenie tych kontaktów było zróżnicowane, ale jednocześnie wytycza bardzo wyraźną strefę pozostającą pod głębokim wpływem chotyńskiej aglomeracji.

Kwestia bliższych związków kulturowych, a zwłaszcza możliwości powiązania aglomeracji z konkretnymi jednostkami kulturowymi pozostaje otwarta i z pewnością wymaga dalszych badań (kontynuowanych w ramach udziału w projekcie Narodowego Centrum Nauki – por. pkt. 8), jednak sama identyfikacja enklawy osadniczej scytyjskiego kręgu kulturowego w tej części ziem polskich nie budzi obecnie żadnych wątpliwości.

Kolejnym etapem, który powinien być uwzględniony w badaniach zmienności kulturowej i dynamiki tychże zmian w Polsce południowo-wschodniej, przypadających na wczesną epokę żelaza jest kwestia identyfikacji źródeł związanych z kulturą pomorską. Zarejestrowane nowe stanowiska tej jednostki kulturowej poszerzają jej ekumenę w kierunku południowo-wschodnim, co sankcjonują wcześniejsze badania i analiza źródeł z dużej osady na stan. 158 w Jarosławiu, pow. loco oraz odkrycie grobu podkloszowego w miejscowości Nienowice, stan. 25, pow. jarosławski. Jednocześnie, materiały zidentyfikowane na stan. 24 w tej samej miejscowości ujawniły także problem infiltracji

jastorfskiej, która wyraźnie zaznacza się w analizowanych źródłach obecnością charakterystycznej ceramiki naczyniowej. Na szczegółowe ustalenia dotyczące wzajemnych relacji pomorsko-jastorfskich, także w kontekście chronologii, jest jeszcze zbyt wcześnie, niemniej jednak otwiera się tu pole badawcze z bardzo szerokim spektrum zagadnień i problemów dyskusyjnych.

Wreszcie, mówiąc o sytuacji kulturowej w Polsce południowo-wschodniej we wczesnej epoce żelaza, należy w ostatnim etapie uwzględnić materiały kultury lateńskiej, dla której obserwujemy powolny, choć w miarę systematyczny przyrost źródeł. Obecnie możemy mówić o jej obecności nie tylko w dorzeczu górnego Sanu i Wisłoka, ale także w dorzeczu górnej Wisłoki od LtC. Wskazywana dotychczas enklawa osadnictwa celtyckiego nie powiększa zatem znacząco swojego zasięgu i wciąż jest trwałym elementem obrazu kulturowego tej części ziem polskich.

Podsumowując, główne efekty studiów nad wczesną epoką żelaza w południowo-wschodniej Polsce, a zarazem osiągnięcia habilitacyjnego, można zawrzeć w następujących punktach:

- zdefiniowanie wpływów kulturowych i infiltracji, a nawet migracji (przesunięć ludnościowych), które zmieniły we wczesnej epoce żelaza obraz stabilnego osadnictwa jaki znany był od czasów środkowej epoki brązu;
- określenie skali zmienności (adaptacji) „miejscowego” osadnictwa tarnobrzeskiej kultury łużyckiej;
- pokazanie zestawów źródeł definiujących i datujących zmiany, ze szczególnie dobrze osadzonymi w chronologii materiałami kręgu scytyjskiego (od VII/VI wieku) oraz schyłkowopomorskimi i jastorfskimi (III wiek);
- usystematyzowanie rytmu zmian kulturowych ze wskazaniem na ich dynamikę oraz skutki w odniesieniu przede wszystkim do związków ze wschodnioeuropejską prowincją kulturową (okresy - przedscytyjski i scytyjski) oraz ich osadzenie w systemie chronologii względnej i wskazanie na możliwości datowania absolutnego;
- wykazanie odrębności strefy karpackiej w kontekście problemów nieprzystawania tradycyjnego, monolitycznego pojęcia kultury archeologicznej do coraz lepiej poznanych ujęć regionalnych;
- próbę identyfikacji etnicznej niektórych źródeł dokumentujących zmienność kulturową (ludy trackie, scytyjskie, germańskie i celtyckie), wskazującą na niespotykaną wcześniej mozaikę, czytelną głównie w młodszej części wczesnej epoki żelaza;

- usytuowanie regionu południowo-wschodniej Polski na szerszym tle geograficznym i wykazanie spójności zachodzących zmian i czytelnych relacji kulturowych w całej strefie pogranicza Europy Środkowej i Wschodniej.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych

1. Badania nad obrzędkiem pogrzebowym społeczności tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w epoce brązu i we wczesnej epoce żelaza

Publikacje:

10. K. Trybała, Z badań nad interpretacją cmentarzysk ciałopalnych z epoki brązu i wczesnej epoki żelaza w południowo – wschodniej Polsce, [w:] J. Gancarski (red.), Epoka brązu i wczesna epoka żelaza w Karpatach polskich, Krosno, 2003, s. 303-332.
11. K. Trybała, Groby dziecięce na cmentarzyskach grupy tarnobrzesckiej, [w:] W. Dzieduszycki, J. Wrzesiński (red.), Dusza maluczka a strata ogromna. Funeralia Lednickie. Spotkanie 6, Poznań, 2004, s. 231-242.
12. S. Czopek, K. Ormian, K. Trybała-Zawiślak, Groby szkieletowe w tarnobrzesckiej kulturze łużyckiej a kultura wysocka, [w:] S. Czopek (red.), Problemy kultury wysockiej, Rzeszów 2005, s. 63-81.
13. S. Czopek, M. Siek, K. Trybała-Zawiślak, Ratownicze badania wykopaliskowe przeprowadzone w 2004 r. na stanowiskach 4 i 6 w Manasterzu, pow. Jarosław, Rocznik Przemyski, t. 41, z. 2, 2005, s. 47-60.
14. K. Trybała-Zawiślak, Cmentarzysko tarnobrzesckiej kultury łużyckiej na stanowisku 2 w Kłyżowie, [w:] Archeologia Kotliny Sandomierskiej. Rocznik Muzeum Regionalnego w Stalowej Woli. Numer 4, monograficzny, Stalowa Wola, 2005, s. 411-422.
15. K. Trybała-Zawiślak, Groby osobników w wieku senilis na cmentarzyskach tarnobrzesckiej kultury łużyckiej, [w:] W. Dzieduszycki, J. Wrzesiński (red.), Starość wiek spełnienia, Funeralia Lednickie. Spotkanie 8, Poznań, 2006, s. 107-113.
16. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, Das zweite Körpergrab aus dem Gräberfeld in Manasterz. Die Probleme der Chronologie und der Differenzierung des Körperbestattungsrituals in der Tarnobrzeg-Gruppe der Lausitzerkultur, Sprawozdania Archeologiczne, t. 57, 2005, s. 131-162.
17. K. Trybała-Zawiślak, Drugi sezon ratowniczych badań wykopaliskowych na stanowisku 6 w Manasterzu, gm. Wiązownica, pow. Jarosław, Rocznik Przemyski, t. 42, z. 2, s. 43-58.

18. K. Trybała-Zawiślak, Trzeci sezon ratowniczych badań wykopaliskowych na stanowisku 6 w Manasterzu, gm. Wiązownica, pow. Jarosław, Rocznik Przemyski, t. 43, z. 2, s. 47-59.
19. K. Trybała-Zawiślak, Manasterz, gm. Wiązownica, stan. 6 – podsumowanie ratowniczych badań wykopaliskowych prowadzonych na cmentarzysku tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w latach 2004-2006, [w:] Sylwester Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak (red.), Tarnobrzescka kultura łużycka – źródła i interpretacje, Rzeszów, 2009, s. 383-393.
20. K. Trybała-Zawiślak, Kłyżów, stan. 2 i Mokrzyszów, stan. 2 – cmentarzyska ciałopalne z wczesnej epoki żelaza, Rzeszów, 2012.
21. K. Trybała-Zawiślak, Groby z przykryciem popielnicy w tarnobrzesckiej kulturze łużyckiej, [w:] S. Czopek (red.), Hic mortui vivunt. Z badań nad archeologią funeralną, Collectio Archaeologica Ressoviensis, t. 20, s. 149-167, 2012.
22. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, Wybrane aspekty obrządku pogrzebowego we wczesnej fazie tarnobrzesckiej kultury łużyckiej na przykładzie cmentarzyska w Dębinie, pow. Łańcut, Haykovi ctydii, t. 7, Lwów, 2014, s. 118-130.
23. K. Trybała-Zawiślak, Rozplanowanie cmentarzysk tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w kontekście chronologii i periodyzacji zespołów grobowych, Haykovi ctydii, t. 9, Lwów, 2016, s. 178-200.
24. K. Trybała-Zawiślak, Przestrzeń i czas – cmentarzyska tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w kontekście rozplanowania grobów, Rzeszów, 2015.
25. D. Bobak, K. Trybała-Zawiślak, Statystyczna analiza zespołów grobowych z cmentarzyska tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w Kłyżowie, Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego, t. 37, 2016, s. 143-152.

Moje zainteresowania dotyczące archeologii funeralnej znalazły odzwierciedlenie w 14 publikacjach naukowych o zróżnicowanej tematyce. W pierwszej kolejności należy wymienić analizy różnych aspektów obrządku pogrzebowego tarnobrzesckiej kultury łużyckiej, dotyczące weryfikacji hipotez związanych ze strukturą społeczną [10] lub badań dotyczących zależności pomiędzy współwystępowaniem niektórych elementów wyposażenia grobowego a przynależnością do określonej grupy społecznej [21]. Tarnobrzescka kultura łużycka należy do tych jednostek systematyki archeologicznej, w których znajomość praktyk pogrzebowych należy uznać za szczególnie istotną. W miarę postępu prac badawczych i przyrostu nowych źródeł, znacząco rozwinęła się współpraca na tym polu z przedstawicielami innych dyscyplin nauki, w szczególności z antropologami, którzy badają szczątki kostne. Dostępne opracowania pozwoliły na rozwinięcie również tego zagadnienia w prowadzonych przeze mnie badaniach, co zaowocowało kolejnymi publikacjami, w których skupiłam

się na możliwościach interpretacji cmentarzysk w aspekcie antropologicznym [11, 15]. Analizując nekropole tarnobrzeskiej kultury łużyckiej, dla których wykonano diagnozy szczątków kostnych, skupiłam się zarówno na frekwencji poszczególnych pochówków, strukturze wiekowej pochowanych osobników, analizie wyposażenia grobowego, jak i na analizie planigraficznej konkretnych grobów w przestrzeni cmentarzysk.

Wiele spośród wymienionych wyżej publikacji, to opracowania sprawozdawcze powstałe w wyniku prowadzonych prac wykopaliskowych [13, 17, 18, 19, 22]. Uważam je za szczególnie istotne, bowiem wiązały się one z aktywnością terenową, jednocześnie umożliwiając studia źródłoznawcze i wprowadzenie do obiegu naukowego nowych materiałów. Niektóre aspekty tych badań przyczyniły się do rozwinięcia wybranych, najbardziej interesujących zagadnień, związanych np. z występowaniem grobów szkieletowych we wczesnej fazie tarnobrzeskiej kultury łużyckiej [16], które były analizowane także na szerszym tle kulturowo-chronologicznym [12].

W ramach tej sfery zainteresowań naukowych, która dotyczy wieloaspektowych badań nad obrzędkiem pogrzebowym tarnobrzeskiej kultury łużyckiej, ważne miejsce zajmują także opracowania monograficzne dużych nekropoli tej jednostki kulturowej. W pierwszej kolejności wymienię tu opublikowanie dwóch cmentarzysk z wczesnej epoki żelaza w Mokrzeszowie, stan. 2 oraz Kłyżowie, stan. 2 [14, 20, 23]. Łącznie przeanalizowanych zostało 382 zespoły grobowe oraz szereg materiałów pochodzących ze zniszczonych grobów, w tym zarówno zabytków ceramicznych, jak i metalowych (razem ponad 1700 pozycji). Cmentarzyska te, eksplorowane jeszcze w latach 70. ubiegłego wieku doczekały się opracowań, dla których wykonano pełną dokumentację rysunkową, wykorzystano wyniki diagnoz antropologicznych i przeanalizowano je pod kątem struktury społecznej oraz chronologii i periodyzacji. Ten ostatni aspekt badań znalazł odzwierciedlenie także w próbach weryfikacji ustaleń osiągniętych tradycyjnymi metodami (np. typologiczną czy poszukiwania wspólnych analogii) za pomocą programów statystycznych, które potwierdziły słuszność przyjętych we wcześniejszym etapie założeń [25].

Niejako uwieńczeniem wieloletnich zainteresowań z dziedziny archeologii funeralnej było opublikowanie kolejnej monografii [24], która dotyczyła również cmentarzysk tarnobrzeskiej kultury łużyckiej, lecz tym razem w kontekście analiz przestrzennych. Głównym założeniem tej pracy była analiza cmentarzysk, na których zarejestrowano charakterystyczny, skupiskowy układ grobów. Analiza ta prowadzona była w kilku aspektach: chronologicznym, antropologicznym, obrzędowym i społecznym. Głównym osiągnięciem opracowania było wykazanie, że pojawienie się tego typu cmentarzysk związane było z głębokimi przekształceniami w strukturze społecznej, które z kolei bardzo dobrze wpisują się w szerszy kontekst zmian kulturowo-historycznych, jakie zachodzą na

terenie Polski południowo-wschodniej we wczesnej epoce żelaza. Jednocześnie, doskonale ilustrują model zmian w relacjach stanowisk sepulkralnych i osadowych zarówno w skali mikro- jak i makroregionalnej, które funkcjonowały w określonych układach przestrzennych i funkcjonalnych.

2. Źródła archeologiczne z epoki brązu i wczesnej epoki żelaza – analiza i klasyfikacja

Publikacje:

26. K. Trybała, Unietycki sztylet z nieznanego miejsca na Śląsku, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 24, 2003, s. 351-354.
27. K. Trybała, Naczynia zdobione odciskami brązowej tarczki spiralnej w materiałach grupy tarnobrzesckiej, *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Rzeszowskiego. Seria Socjologiczno – Historyczna. Archeologia 1*, 2004, s. 141-154.
28. S. Czopek, K. Trybała, Sprawozdanie z sondażowych badań wykopaliskowych przeprowadzonych na wielokulturowym stanowisku nr 3 w Zwiężycy, pow. Rzeszów, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 25, 2004, s. 259-270.
29. K. Trybała-Zawiślak, Sondażowe badania wykopaliskowe na stan. 1 w Bratkowicach, gm. Świlcza, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 26, 2005, s. 409-415.
30. M. Karwowski, K. Trybała-Zawiślak, L. Samek, Archeometryczne badania szklanych paciorków z cmentarzyska tarnobrzesckiej kultury łużyckiej na stan. 2 w Kłyżowie, [w:] Sylwester Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak (red.), *Tarnobrzescka kultura łużycka – źródła i interpretacje*, Rzeszów, 2009, s. 463-477.
31. K. Trybała-Zawiślak, Ceramika ornamentowana z cmentarzyska tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w Kłyżowie na tle materiałów z innych stanowisk sepulkralnych z wczesnej epoki żelaza na terenie południowo-wschodniej Polski, *Наукoвi cтудії*, Lwów, 2012, s. 75-96.
32. K. Trybała-Zawiślak, Znaleźiska brązowe ze Strzegocic, pow. dębicki w zbiorach Muzeum Regionalnego w Dębicy, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 36, 2015, s. 263-269.
33. Н. Войцещук, Д. Павлів, О. Осаульчук, С. Чопек, К. Трибала-Завісляк, Д. Бобак, Попередні результати археологічних досліджень (розкопок) в басейні річки Вишня в 2014-2015 роках, *Археологічні дослідження Львівського університету*, вип. 19, Львів 2015, с. 118-141.

34. P. N. Kotowicz, K. Trybała-Zawiślak, M. Duda, The bronze hoard of the Piliny culture from Rzepedź, Sanok district, Subcarpathian province, *Acta Archaeologica Carpathica*, t. 51, 2016, s. 83-101.
35. A. Dziedzic, K. Trybała-Zawiślak, Brązowa siekierka z Medyki w świetle analizy składu chemicznego EDS, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 39, 2018, s. 129-135.
36. K. Trybała-Zawiślak, Starsza epoka brązu, [w:] S. Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak, Natalia Wojcieszczuk, Oleg Osalczuk, Dariusz Bobak, Piotr Gębica, Andrij Jacyszyn, Wojciech Pasterkiewicz, Dmytro Pawliw, Wołodymyr Petehyrycz, Marta Poltowicz-Bobak, Agnieszka Wacnik, *Przemiany kulturowo-osadnicze w dorzeczu rzeki Wiszni w epoce brązu i we wczesnej epoce żelaza w kontekście zmian prahistorycznej i wczesnośredniowiecznej ekumeny*, Rzeszów, 2018, s. 141-156.

Integralną częścią mojej aktywności naukowej są publikacje dotyczące różnych kategorii źródeł z epoki brązu i wczesnej epoki żelaza. Są wśród nich zarówno opracowania łączące się z prowadzonymi w terenie badaniami archeologicznymi [28, 29, 33], jak i analizy materiałów prowadzone pod różnym kątem. Dotyczą one zarówno wybranych materiałów ceramicznych [27], jak i potencjału informacyjnego, jaki może nieść ornamentyka naczyń interpretowana w kontekście relacji interkulturowych oraz kwestii społecznych, w tym np. możliwości zidentyfikowania przejawów wymiany małżeńskiej [31]. Niektóre opracowania odnoszą się wyłącznie do zabytków metalowych [26], także w wymiarze interdyscyplinarnym, uzupełnionym o wyniki specjalistycznych analiz składu chemicznego brązów [32, 35]. W tej grupie publikacji mieści się również opracowanie większego zespołu zabytków – brązowego skarbu zabytków z Rzepedzi, który należy interpretować jako przejaw kontaktów międzykulturowych, jakie miały miejsce w epoce brązu w szeroko pojmowanej strefie karpackiej. Ponadto, znalezisko to zostało również przeanalizowane w szerszym kontekście poprzez analizę chemiczną próbek ziemi pod kątem zawartości pierwiastków charakterystycznych dla biosfery [34]. Specjalistycznym analizom poddano również inną kategorię opracowywanych źródeł archeologicznych. Chodzi w tym wypadku o zbiór szklanych paciorków z cmentarzyska tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w Kłyżowie, które poddano badaniom archeometrycznym. Wyniki tych analiz w sposób znaczący uzupełniły opracowanie zabytków, bowiem pozwoliły nie tylko na obserwacje mikroskopowe, ale również na określenie składu chemicznego szkła. Zastosowana w tym wypadku metoda fluorescencji rentgenowskiej pozwoliła dodatkowo na przebadanie paciorków bez jakichkolwiek uszkodzeń mechanicznych [30].

Jestem także autorką syntetycznego opracowania materiałów ze starszej epoki brązu [36], zarejestrowanych w trakcie dużego projektu badań stanowisk w dorzeczu rzeki Wiszni (w ramach realizacji grantu Narodowego Centrum Nauki – por. pkt. 8). Obejmowało ono materiały ze 193 stanowisk osadowych związanych z kulturą trzciniecką, w tym zarówno ich klasyfikację funkcjonalną, jak i opracowanie źródeł archeologicznych. Wspomniane stanowiska analizowane były w oparciu o ich rozmieszczenie w dwóch różnych strefach środowiskowych – Płaskowyżu Tarnogrodzkiego i Wysoczyzny Chyrowskiej, z wykorzystaniem informacji o parametrach środowiskowych. Podjęto także próbę zdefiniowania modelu osadniczego kultury trzcinieckiej na analizowanym obszarze oraz charakterystyki ewentualnych preferencji siedliskowych. W znacznym stopniu potwierdziła się teza o wyraźnej wielokierunkowości w tym zakresie, sygnalizowana w literaturze przedmiotu. Istotne było także wykazanie, że na analizowanym obszarze, zasięgi mikroregionów wykorzystywanych we wczesnej i w starszej epoce brązu w dużej mierze nie pokrywają się. Potwierdza to tym samym dużą elastyczność społeczności trzcinieckich w sposobach zasiedlania stref o zróżnicowanych parametrach środowiskowych, a jednocześnie nie przekształconych wcześniejszą aktywnością gospodarczą. Zbiór zabytków (ceramicznych i metalowych) został opracowany w oparciu o analizy typologiczne i technologiczne.

3. Inne aspekty działalności naukowej

Publikacje:

37. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, Tarnobrzaska kultura łużycka w świetle badań i opracowań Profesora Marka Gedla, [w:] J. Chochorowski (red.), Profesor Marek Gedl – życie i dzieło, Prace Archeologiczne No. 68, Studies, Kraków, 2016, s. 147-157.
38. P. Gębica, S. Superson, K. Trybała-Zawiślak, B. Woronko, Litologia, geneza i wiek osadów w Kalnikowie i Chotyńcu na Płaskowyżu Tarnogrodzkim (Kotlina Sandomierska), Acta Geographica Lodziensia 106 (2017), s. 65-86.
39. K. Trybała-Zawiślak, Studia muzeologiczne na Uniwersytecie Rzeszowskim – próba odpowiedzi na zapotrzebowanie muzeów XXI wieku, Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego, t. 38, 2017, s. 315-324.
40. K. Trybała-Zawiślak, XXXIII Rzeszowska Konferencja Archeologiczna „Badania archeologiczne prowadzone na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji”, Rzeszów, 28-29 marca 2017, UR Journal of Humanities and Social Sciences, nr 2(3)/2017, s. 165-169.

41. K. Trybała-Zawiślak, N. Wojcieszczuk, D. Pawliw, W. Petehyrycz, Historia odkryć i badań archeologicznych w dorzeczu Wiszni, [w:] S. Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak, Natalia Wojcieszczuk, Oleg Osalczuk, Dariusz Bobak, Piotr Gębica, Andrij Jacyszyn, Wojciech Pasterkiewicz, Dmytro Pawliw, Wołodymyr Petehyrycz, Marta Poltowicz-Bobak, Agnieszka Wacnik, Przemiany kulturowo-osadnicze w dorzeczu rzeki Wiszni w epoce brązu i we wczesnej epoce żelaza w kontekście zmian prahistorycznej i wczesnośredniowiecznej ekumeny, Rzeszów, 2018, s. 19-30.

W nurcie pozostałych podejmowanych przeze mnie działań naukowych mieszczą się także publikacje dotyczące wkładu wybitnych badaczy w rozwój poglądów dotyczących epoki brązu i wczesnej epoki żelaza [37], historii odkryć i badań archeologicznych [41], a także teksty dotyczące aktualnych problemów badawczych podejmowanych przez archeologów polskich, ukraińskich i słowackich [40]. Bliskie są mi także problemy związane z muzealnictwem, których efektem jest artykuł dotyczący współczesnych potrzeb muzealnej publiczności. Jest on także próbą odpowiedzi na pytania o zasadność i konieczność kształcenia młodej kadry muzealników od szczebla pomocniczego personelu muzealnego po wyspecjalizowanych pracowników odpowiadających za edukację muzealną [39].

W ramach interdyscyplinarnych prac badawczych powstał także artykuł dotyczący geomorfologicznej analizy stanowisk w Kalnikowie i Chotyńcu [38]. Byłam również uczestnikiem prac terenowych prowadzonych na tych stanowiskach, stąd naturalną konsekwencją tej działalności był współautorski tekst dotyczący litologii, wieku i genezy osadów pochodzących z wymienionych stanowisk.

6. Spis wszystkich publikacji (w układzie chronologicznym) i udział w konferencjach

6.1. Publikacje przed uzyskaniem stopnia doktora:

1. K. Trybała, Unietycki sztylet z nieznannej miejscowości na Śląsku, Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego, t. 24, 2003, s. 351-354.
2. K. Trybała, Z badań nad interpretacją cmentarzysk ciałopalnych z epoki brązu i wczesnej epoki żelaza w południowo – wschodniej Polsce, [w:] J. Gancarski (red.), Epoka brązu i wczesna epoka żelaza w Karpatach polskich, Krosno, 2003, s. 303-332.

3. K. Trybała, Groby dziecięce na cmentarzyskach grupy tarnobrzesckiej, [w:] W. Dzieduszycki, J. Wrzesiński (red.), Dusza maluczka a strata ogromna. Funeralia Lednickie. Spotkanie 6, Poznań, 2004, s. 231-242.
4. S. Czopek, K. Trybała, Sprawozdanie z sondażowych badań wykopaliskowych przeprowadzonych na wielokulturowym stanowisku nr 3 w Zwiężycy, pow. Rzeszów, Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego, t. 25, 2004, s. 259-270.
5. K. Trybała, Naczynia zdobione odciskami brązowej tarczki spiralnej w materiałach grupy tarnobrzesckiej, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Rzeszowskiego. Seria Socjologiczno – Historyczna. Archeologia 1, 2004, s. 141-154.
6. S. Czopek, K. Ormian, K. Trybała-Zawiślak, Groby szkieletowe w tarnobrzesckiej kulturze łużyckiej a kultura wysocka, [w:] S. Czopek (red.), Problemy kultury wysockiej, Rzeszów, 2005, s. 63-81.
7. S. Czopek, M. Siek, K. Trybała-Zawiślak, Ratownicze badania wykopaliskowe przeprowadzone w 2004 r. na stanowiskach 4 i 6 w Manasterzu, pow. Jarosław, Rocznik Przemyski, t. 41, z. 2, 2005, s. 47-60.
8. K. Trybała-Zawiślak, Sondażowe badania wykopaliskowe na stan. 1 w Bratkowicach, gm. Świlcza, Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego, t. 26, 2005, s. 409-415.
9. K. Trybała-Zawiślak, Cmentarzysko tarnobrzesckiej kultury łużyckiej na stanowisku 2 w Kłyżowie, [w:] Archeologia Kotliny Sandomierskiej. Rocznik Muzeum Regionalnego w Stalowej Woli. Numer 4, monograficzny, Stalowa Wola, 2005, s. 411-422.
10. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, Das zweite Körpergrab aus dem Gräberfeld in Manasterz. Die Probleme der Chronologie und der Differenzierung des Körperbestattungsrituals in der Tarnobrzeg-Gruppe der Lausitzerkultur, Sprawozdania Archeologiczne, t. 57, 2005, s. 131-162.
11. K. Trybała-Zawiślak, Groby osobników w wieku senilis na cmentarzyskach tarnobrzesckiej kultury łużyckiej, [w:] W. Dzieduszycki, J. Wrzesiński (red.), Starość wiek spełnienia. Funeralia Lednickie. Spotkanie 8, Poznań, 2006, s. 107-113.
12. K. Trybała-Zawiślak, Drugi sezon ratowniczych badań wykopaliskowych na stanowisku 6 w Manasterzu, gm. Wiązownica, pow. Jarosław, Rocznik Przemyski, t. 42, z. 2, 2006, s. 43-58.
13. K. Trybała-Zawiślak, Trzeci sezon ratowniczych badań wykopaliskowych na stanowisku 6 w Manasterzu, gm. Wiązownica, pow. Jarosław, Rocznik Przemyski, t. 43, z. 2, 2007, s. 47-59.

14. K. Trybała-Zawiślak, Manasterz, gm. Wiązownica, stan. 6 – podsumowanie ratowniczych badań wykopaliskowych prowadzonych na cmentarzysku tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w latach 2004-2006, [w:] Sylwester Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak (red.), Tarnobrzaska kultura łużycka – źródła i interpretacje, Rzeszów, 2009, s. 383-393.

15. M. Karwowski, K. Trybała-Zawiślak, L. Samek, Archeometryczne badania szklanych paciorków z cmentarzyska tarnobrzesckiej kultury łużyckiej na stan. 2 w Kłyżowie, [w:] Sylwester Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak (red.), Tarnobrzaska kultura łużycka – źródła i interpretacje, Rzeszów, 2009, s. 463-477.

6.2. Publikacje po uzyskaniu stopnia doktora:

16. K. Trybała-Zawiślak, Kłyżów, stan. 2 i Mokrzychów, stan. 2 – cmentarzyska ciałopalne z wczesnej epoki żelaza, Rzeszów, 2012.

17. K. Trybała-Zawiślak, Groby z przykryciem popielnicy w tarnobrzesckiej kulturze łużyckiej, [w:] S. Czopek (red.), *Hic mortui vivunt. Z badań nad archeologią funeralną*, *Collectio Archaeologica Ressoviensis*, t. 20, 2012, s. 149-167.

18. K. Trybała-Zawiślak, Ceramika ornamentowana z cmentarzyska tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w Kłyżowie na tle materiałów z innych stanowisk sepulkralnych z wczesnej epoki żelaza na terenie południowo-wschodniej Polski, *Haykovi stydii*, Lwów, 2012, s. 75-96.

19. S. Czopek, J. Kusiak, K. Trybała-Zawiślak, "Thermoluminescent dating of the Late Bronze and Early Iron Age pottery on sites in Kłyżów and Jarosław (SE Poland)", *Geochronometry*, 2013, s. 113-125.

20. K. Trybała-Zawiślak, Brązowe skręty typu Trzęsówka w tarnobrzesckiej kulturze łużyckiej, [w:] J. Kolenda, A. Mierzwiński, S. Moździoch, L. Żygadło (red.), *Z badań nad kulturą społeczeństw pradziejowych i wczesnośredniowiecznych. Księga Jubileuszowa dedykowana Profesorowi Bogusławowi Gedidze*, Wrocław, 2013, s. 575-584.

21. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, Wybrane aspekty obrządku pogrzebowego we wczesnej fazie tarnobrzesckiej kultury łużyckiej na przykładzie cmentarzyska w Dębinie, pow. Łańcut, *Haykovi stydii*, t. 7, Lwów, 2014, s. 118-130.

22. K. Trybała-Zawiślak, Przestrzeń i czas – cmentarzyska tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w kontekście rozplanowania grobów, Rzeszów, 2015.

23. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, Early Iron Age in south-eastern Poland, *Beiträge zur Ur- und Frühgeschichte Mitteleuropas* 79, *Waffen – Gewalt – Krieg*, Langenweissbach, 2015, s. 285-301.

24. K. Trybała-Zawiślak, Znaleźiska brązowe ze Strzegocic, pow. dębicki w zbiorach Muzeum Regionalnego w Dębicy, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 36, 2015, s. 263-269.
25. S. Czopek, D. Pawliw, K. Trybała-Zawiślak, N. Wojcieszczuk, New discoveries of arrowheads of Scythian type from Polish-Ukrainian borderland (San, Bug and Upper Dniester drainage basin), *Acta Archaeologica Carpathica*, t. 50, 2015, s. 191-216.
26. Н. Войцещук, Д. Павлів, О. Осаульчук, С. Чопек, К. Трибала-Завісляк, Д. Бобак, Попередні результати археологічних досліджень (розкопок) в басейні річки Вишня в 2014-2015 роках, *Археологічні дослідження Львівського університету*, вип. 19, Львів, 2015, с. 118-141.
27. K. Trybała-Zawiślak, Rozplanowanie cmentarzysk tarnobrzeskiej kultury łużyckiej w kontekście chronologii i periodyzacji zespołów grobowych, *Найкові студії*, t. 9, Lwów, 2016, s. 178-200.
28. P. N. Kotowicz, K. Trybała-Zawiślak, M. Duda, The bronze hoard of the Piliny culture from Rzepedź, Sanok district, Subcarpathian province, *Acta Archaeologica Carpathica*, t. 51, 2016, s. 83-101.
29. K. Trybała-Zawiślak, Obiekt ze „scyto-tracką” ceramiką toczoną z osady tarnobrzeskiej kultury łużyckiej w Dębinie, pow. łańcucki, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 37, 2016, s. 309-317.
30. D. Bobak, K. Trybała-Zawiślak, Statystyczna analiza zespołów grobowych z cmentarzyska tarnobrzeskiej kultury łużyckiej w Kłyżowie, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 37, 2016, s. 143-152.
31. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, Tarnobrzaska kultura łużycka w świetle badań i opracowań Profesora Marka Gedla, [w:] J. Chochorowski (red.), *Profesor Marek Gedl – życie i dzieło*, *Prace Archeologiczne No. 68, Studies*, Kraków, 2016, s. 147-157.
32. P. Gębica, S. Superson, K. Trybała-Zawiślak, B. Woronko, Litologia, geneza i wiek osadów w Kalnikowie i Chotyńcu na Płaskowyżu Tarnogrodzkim (Kotlina Sandomierska), *Acta Geographica Lodziensia* 106 (2017), s. 65-86.
33. K. Trybała-Zawiślak, *Studia muzeologiczne na Uniwersytecie Rzeszowskim – próba odpowiedzi na zapotrzebowanie muzeów XXI wieku*, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 38, 2017, s. 315-324.
34. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, T. Tokarczyk, E. Ocadryga-Tokarczyk, M. Burghardt, J. Adamik-Proksa, W. Rajpold, Pierwsze sprawozdanie z weryfikacyjnych badań na grodzisku z wczesnej epoki żelaza w Chotyńcu, *Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego*, t. 38, 2017, s. 291-305.

35. K. Trybała-Zawiślak, XXXIII Rzeszowska Konferencja Archeologiczna „Badania archeologiczne prowadzone na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji”, Rzeszów, 28-29 marca 2017, UR Journal of Humanities and Social Sciences, nr 2(3)/2017, s. 165-169.
36. A. Dziedzic, K. Trybała-Zawiślak, Brązowa siekierka z Medyki w świetle analizy składu chemicznego EDS, Materiały i Sprawozdania Rzeszowskiego Ośrodka Archeologicznego, t. 39, 2018, s. 129-135.
37. K. Trybała-Zawiślak, N. Wojcieszczuk, D. Pawliw, W. Petehyrycz, Historia odkryć i badań archeologicznych w dorzeczu Wiszni, [w:] S. Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak, Natalia Wojcieszczuk, Oleg Osalczuk, Dariusz Bobak, Piotr Gębica, Andrij Jacyszyn, Wojciech Pasterkiewicz, Dmytro Pawliw, Wołodymyr Petehyrycz, Marta Połtowicz-Bobak, Agnieszka Wacnik, Przemiany kulturowo-osadnicze w dorzeczu rzeki Wiszni w epoce brązu i we wczesnej epoce żelaza w kontekście zmian prahistorycznej i wczesnośredniowiecznej ekumeny, Rzeszów, 2018, s. 19-30.
38. K. Trybała-Zawiślak, Starsza epoka brązu, [w:] S. Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak, Natalia Wojcieszczuk, Oleg Osalczuk, Dariusz Bobak, Piotr Gębica, Andrij Jacyszyn, Wojciech Pasterkiewicz, Dmytro Pawliw, Wołodymyr Petehyrycz, Marta Połtowicz-Bobak, Agnieszka Wacnik, Przemiany kulturowo-osadnicze w dorzeczu rzeki Wiszni w epoce brązu i we wczesnej epoce żelaza w kontekście zmian prahistorycznej i wczesnośredniowiecznej ekumeny, Rzeszów, 2018, s. 141-156.
39. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, D. Bobak, N. Wojcieszczuk, O. Osalczuk, Katalog stanowisk, [w:] S. Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak, Natalia Wojcieszczuk, Oleg Osalczuk, Dariusz Bobak, Piotr Gębica, Andrij Jacyszyn, Wojciech Pasterkiewicz, Dmytro Pawliw, Wołodymyr Petehyrycz, Marta Połtowicz-Bobak, Agnieszka Wacnik, Przemiany kulturowo-osadnicze w dorzeczu rzeki Wiszni w epoce brązu i we wczesnej epoce żelaza w kontekście zmian prahistorycznej i wczesnośredniowiecznej ekumeny, Rzeszów, 2018, s. 245-677.
40. K. Trybała-Zawiślak, Katalog materiałów ceramicznych ze stanowisk wymienionych w rozdziale 9.2.2, [w:] S. Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak, Natalia Wojcieszczuk, Oleg Osalczuk, Dariusz Bobak, Piotr Gębica, Andrij Jacyszyn, Wojciech Pasterkiewicz, Dmytro Pawliw, Wołodymyr Petehyrycz, Marta Połtowicz-Bobak, Agnieszka Wacnik, Przemiany kulturowo-osadnicze w dorzeczu rzeki Wiszni w epoce brązu i we wczesnej epoce żelaza w kontekście zmian prahistorycznej i wczesnośredniowiecznej ekumeny, Rzeszów, 2018 (płyta CD dołączona do monografii).

41. K. Trybała-Zawiślak, Wczesna epoka żelaza w Polsce południowo-wschodniej – dynamika zmian i relacje kulturowe, Rzeszów, 2019.

6.3. Recenzje:

42. K. Trybała-Zawiślak, Kompleks osadniczy kultury łużyckiej w Targowisku, stan. 10-12, pow. wielicki (= Via Archaeologica. Źródła z badań archeologicznych na trasie autostrady A4 w Małopolsce), Raport, t. 10, 2015, s. 311-314.

6.4. Publikacje popularnonaukowe:

43. K. Trybała-Zawiślak, Epoka brązu i wczesna epoka żelaza, [w:] A. Rozwałka (red.), Zwyczaje pogrzebowe. Wędrówki po archeologicznych śladach dawnych epok i kultur województwa podkarpackiego, Rzeszów, 2016, s. 66-87.

44. K. Trybała-Zawiślak, Epoka brązu i wczesna epoka żelaza, [w:] M. Dębiec (red.), Życie codzienne. Wędrówki po archeologicznych śladach dawnych epok i kultur województwa podkarpackiego, Rzeszów, 2017, s. 66-87.

45. K. Trybała-Zawiślak, T. Tokarczyk, Między Północą a Południem – interregionalna wspólnota kultur i idei w epoce brązu/ Medzi Severom a Juhom – interregionálne spoločenstvo kultur a idei v dobe bronzovej/ Between North and South – an interregional community of cultures and ideas in the Bronze Age, [w:] M. Javor, S. Jędrzejewska, J. Ligoda (red.), Wspólne dziedzictwo. Pogranicze polsko-słowackie w epoce brązu/ Spoločné dedičstvo. Slovensko-poľské pohraničie v dobe bronzovej/ Common heritage. The Slovakian-Polish borderland in the Bronze Age, Rzeszów, 2018, s. 77-104.

46. K. Trybała-Zawiślak, Nowa publikacja z zakresu archeologii funeralnej, Gazeta Uniwersytetu Rzeszowskiego nr 5/2012 (75), s. 23.

47. K. Trybała-Zawiślak, Wystawa archeologiczna w Muzeum Historyczno-Krajoznawczym w Mościskach dokumentuje polsko-ukraińskie prace, Gazeta Uniwersytetu Rzeszowskiego nr 9-10/2015 (90), s. 28-29.

48. K. Trybała-Zawiślak, Granty i projekty realizowane w Instytucie Archeologii, Gazeta Uniwersytetu Rzeszowskiego nr 2/2016 (92), s. 7-8.

49. K. Trybała-Zawiślak, Konferencja poświęcona pamięci Profesora Marka Gedla – Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Rzeszowskiego, Gazeta Uniwersytetu Rzeszowskiego nr 2/2016 (92), s. 9.

50. K. Trybała-Zawiślak, Promocja XI tomu "Analecta Archaeologica Ressoviensia", Gazeta Uniwersytetu Rzeszowskiego nr 1/2018 (101), s. 9-11.

51. K. Trybała-Zawiślak, Archeolodzy dokumentują wspólnotę pogranicza, Gazeta Uniwersytetu Rzeszowskiego nr 2/2019 (107), s. 24-26.

6.5. Publikacje aktualnie znajdujące się w druku:

52. K. Trybała-Zawiślak, Gefäße mit schrägen und senkrechten plastischen Leisten im Fundmaterial der späten Phase der Tarnobrzeg Lausitzer Kultur, [w:] L. Benediková, G. Březinová, E. Horváthová, S. Stegmann-Rajtár (eds.), Zborník k 70. narodeninám Eleny Miroššayovej. Archaeologica Slovaca Monographiae – Communicationes, Nitra.

53. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, The size and structure of Tarnobrzeg Lusatian culture population.

54. Piotr Gębica, Anna Michno, Mateusz Sobucki, Sylwester Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak, Agnieszka Wacnik, Temporal variation of prehistoric human settlement recorded in the oxbow deposits of San River valley (Sandomierz Basin, SE Poland), Geochronometry.

55. С. Чопек, К. Трыбала-Зависьяк, Т. Токарчык, Хотынецкая агломерация скифского культурного круга и ее значение для интерпретации культурных связей ранней эпохи железа на пограничье Средней и Восточной Европы, Stratum Plus.

56. S. Czopek, K. Trybała-Zawiślak, J. Trąbska, B. Trybalska, J. Adamik-Proksa, M. Burghardt, E. Ocadyga-Tokarczyk, T. Tokarczyk, W. Rajpold, The first finding of a Greek amphora in Poland, American Journal of Archaeology.

6.6. Autorstwo opracowań nie przeznaczonych do druku

Jestem autorką lub współautorką opracowań materiałów i sprawozdań z badań archeologicznych prowadzonych na stanowiskach: Zwiężczyca, stan. 3, Bratkowice, stan. 1, Trzebowniko, stan. 8, Małkowice, stan. 12, Manasterz, stan. 6, Dębina, stan. 6. Były to opracowania przeznaczone na użytek Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków. Ponadto jestem współautorką opracowań materiałów pochodzących z badań prowadzonych na trasie autostrady A4 na wybranych stanowiskach (Zamiechów, stan. 2, 9, 11, 29; Białobrzegi, stan. 17, 83), przygotowywanych na zlecenie inwestora.

6.7. Czynny udział w konferencjach

1. Krosno, 20-22 listopada 2002 – Epoka brązu i wczesna epoka żelaza w Karpatach polskich. Referat: Z badań nad interpretacją cmentarzysk ciałopalnych z epoki brązu i wczesnej epoki żelaza w południowo-wschodniej Polsce.

2. Lednica, 7-8 maja 2003 – Funeralia Lednickie. Spotkanie 6. Dusza maluczka a strata ogromna. Referat: Groby dziecięce na cmentarzyskach grupy tarnobrzeszkiej.
3. Rzeszów, 13 listopada 2003 – Posiedzenie naukowe Komisji Epoki Brązu i Wczesnej Epoki Żelaza Komitetu Nauk Pra- i Protohistorycznych PAN „Z badań nad grupą tarnobrzeską”. Referat: Cmentarzysko na stan. 2 w Mokrzeszowie.
4. Rzeszów, 23-24 marca 2004 – XX Konferencja Sprawozdawcza – badania archeologiczne prowadzone w 2003 roku na terenie południowo – wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji. Referat: Sprawozdanie z badań wykopaliskowych prowadzonych na stanowisku 3 w Zwiężycy, pow. Rzeszów (współautor: S. Czopek).
5. Rzeszów, 4 listopada 2004 – Salon Debiutów Naukowych, Muzeum Okręgowe w Rzeszowie. Referat: Struktury społeczne epok brązu i wczesnego żelaza (na przykładzie cmentarzysk ciałopalnych).
6. Rzeszów, 23-24 lutego 2005 – XXI Konferencja Sprawozdawcza – badania archeologiczne prowadzone w 2004 roku na terenie południowo – wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji. Referaty: 1. Sondażowe badania wykopaliskowe na stan. 1 w Bratkowicach, gm. Świlcza. 2. Sprawozdanie z badań sondażowo-ratowniczych w Manasterzu, gm. Wiązownica (stan. 4 i 6) (współautorzy: S. Czopek, M. Siek).
7. Lednica, 10-11 maja 2005 – Funeralia Lednickie. Spotkanie 8. Starość wiek spełnienia. Referat: Groby osobników w wieku senilis na cmentarzyskach grupy tarnobrzeszkiej.
8. Rzeszów, 21-22 czerwca 2005 – Konferencja Naukowa „Problemy kultury wysockiej”. Referat: Groby szkieletowe w tarnobrzeszkiej kulturze łużyckiej a kultura wysocka (współautorzy: S. Czopek, K. Ormian).
9. Baranów Sandomierski, 6-7 grudnia 2005 – Konferencja Naukowa „Archeologia Kotliny Sandomierskiej”. Referat: Cmentarzysko tarnobrzeszkiej kultury łużyckiej na stanowisku nr 2 w Kłyżowie.
10. Rzeszów, 5-6 kwietnia 2006 – XXII Konferencja Sprawozdawcza – badania archeologiczne prowadzone w 2005 roku na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji. Referat: Wyniki badań wykopaliskowych na stan. 6 w Manasterzu, pow. Jarosław.
11. Rzeszów, 1-2 marca 2007 – XXIII Konferencja Sprawozdawcza – badania archeologiczne prowadzone w 2006 roku na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji. Referat: Trzeci sezon ratowniczych badań archeologicznych na stanowisku 6 w Manasterzu, gm. Wiązownica, pow. Jarosław.
12. Bystre, 27-28 listopada 2007 – Konferencja naukowa „Aktualne problemy tarnobrzeszkiej kultury łużyckiej”. Referaty: 1. Manasterz, gm. Wiązownica, stan. 6 – podsumowanie

- ratowniczych badań wykopaliskowych prowadzonych na cmentarzysku tarnobrzesckiej kultury łużyckiej. 2. Archeometryczne badania szklanych paciorków z cmentarzyska tarnobrzesckiej kultury łużyckiej na stan. 2 w Kłyżowie (współautor: M. Karwowski).
13. Rzeszów, 5-6 marca 2008 – XXIV Konferencja Sprawozdawcza – badania archeologiczne prowadzone w 2006 roku na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji. Referat: Badania archeologiczne na stanowisku 8 w Trzebownisku, gm. loco (współautorzy: S. Cygan, M. Dębiec, M. Hozer, Ł. Niemiec, W. Pasterkiewicz).
 14. Toruń, 16-18 października 2008 – Forum Doktorantów Archeologii „Orbis Interior – Orbis exterior. Kontakty interkulturowe i przemiany wewnątrzkułturowe wśród społeczności pradziejowych i wczesnohistorycznych. Perspektywa archeologiczna”. Referat: Świat wewnętrzny cmentarzysk tarnobrzesckiej kultury łużyckiej – uwagi o rozplanowaniu grobów.
 15. Lwów-Winniki (Ukraina), 10-11 listopada 2011 – Міжнародна наукова конференція „Декоративні та культові вироби з Вісло-Дніпровського регіону”. Referat: Ceramika ornamentowana z cmentarzyska tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w Kłyżowie na tle materiałów z innych stanowisk sepulkralnych z wczesnej epoki żelaza na terenie południowo-wschodniej Polski.
 16. Rzeszów, 20-21 marca 2012 – Badania archeologiczne prowadzone w 2011 roku na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji, Sesja posterowa: Cmentarzysko tarnobrzesckiej kultury łużyckiej na stan. 6 w Dębnie, pow. łańcut (współautor: S. Czopek).
 17. Rzeszów, 19-22 września 2012 – Konferencja naukowa „Weapon – violence – warfare”. Referat: Early Iron Age in the southeastern Poland (współautor: S. Czopek).
 18. Lwów, 16-18 kwietnia 2012 – IX Міжнародна наукова конференція „Археологія заходу України”. Referat: Cmentarzysko tarnobrzesckiej kultury łużyckiej na stan. 6 w Dębnie, pow. łańcucki – wybrane aspekty badań.
 19. Rzeszów, 23-24 kwietnia 2013 – Badania archeologiczne prowadzone w 2012 roku na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji, Sesja posterowa: Drugi sezon archeologicznych badań wykopaliskowych na stanowisku 6 w Dębnie, pow. łańcut (współautor: S. Czopek).
 20. Winniki (Ukraina), 7-8 listopada 2013 – Międzynarodowa konferencja naukowa „Kultowe i grobowe znaleziska regionu dorzecza Wisły i Dniepru: problemy interpretacji”. Referaty: 1. Wybrane aspekty obrządku pogrzebowego we wczesnej fazie tarnobrzesckiej kultury łużyckiej na przykładzie cmentarzyska w Dębnie, pow. łańcut (współautor: S. Czopek). 2.

- Przestrzeń i czas – analiza zespołów grobowych z cmentarzyska tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w Kłyżowie (współautor: D. Bobak).
21. Rzeszów, 25-26 marca 2014 – Badania archeologiczne prowadzone w 2013 roku na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji, Sesja posterowa: Trzeci sezon archeologicznych badań wykopaliskowych na stanowisku 6 w Dębnie, pow. łańcut (współautor: S. Czopek).
 22. Lublin, 16 marca 2015 – Wytwórczość ceramiczna ludności kultury łużyckiej – miejscowe wzory i obce inspiracje. Referat: Wybrane aspekty badań nad ceramiką tarnobrzesckiej kultury łużyckiej.
 23. Rzeszów, 17-18 marca 2015 – XXXI Rzeszowska Konferencja Archeologiczna. Badania archeologiczne prowadzone na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji. 1. Referat: Historia „zielonych jaszczurek”, czyli o nowych skarbach przedmiotów brązowych z okolic Sanoka (współautorzy: M. Glinianowicz, P. Kotowicz). 2. Sesja posterowa: Ślady osadnictwa paleolitycznego i mezolitycznego z dorzecza Wiszni (współautorzy: S. Czopek, O. Kononenko, O. Osalczuk, N. Wojcieszczuk, M. Połtowicz-Bobak, D. Bobak).
 24. Lwów – Winniki (Ukraina), 5-7 listopada 2015 – Międzynarodowa konferencja naukowa Datowanie – chronologia – periodyzacja. Różne aspekty czasu w archeologii. Referat: Rozplanowanie cmentarzysk tarnobrzesckiej kultury łużyckiej w kontekście chronologii i periodyzacji zespołów grobowych.
 25. Kraków, 11 lutego 2016 – Profesor Marek Gedl – życie i dzieło. Referat: Tarnobrzescka kultura łużycka w świetle badań i opracowań profesora Marka Gedla (współautor: S. Czopek).
 26. Lublin, 14 marca 2016 – „Światy żywych i umarłych – stosunki społeczne i obrzędowość w epoce brązu i wczesnej epoce żelaza”. Referat: Wybrane aspekty analizy przestrzennej cmentarzysk tarnobrzesckiej kultury łużyckiej.
 27. Rzeszów, 13-14 marca 2016 – XXXII Rzeszowska Konferencja Archeologiczna. Badania archeologiczne prowadzone na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji. Referat: Cmentarzysko tarnobrzesckiej kultury łużyckiej na stan. 6 w Dębnie, pow. łańcut. Podsumowanie wyników badań z lat 2011-2015.
 28. Rzeszów, 22-24 listopada 2016 – Międzynarodowa konferencja naukowa „Recent issues in archaeological demography”. Referat: The size and structure of Tarnobrzeg lusatian culture population (współautor: S. Czopek).
 29. Rzeszów, 28-29 marca 2017 – XXXIII Rzeszowska Konferencja Archeologiczna. Badania archeologiczne prowadzone na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej

- Ukrainy i północnej Słowacji. Referat: Badania stanowisk w Kalnikowie, pow. przemyski i Chotyńcu, pow. jarosławski w kontekście osadnictwa z epoki brązu i wczesnej epoki żelaza w dolinie Wiszni (współautorzy: S. Czopek, E. Ocadryga-Tokarczyk, M. Burghardt, T. Tokarczyk).
30. Rzeszów, 12-13 kwietnia 2018 – XXXIV Rzeszowska Konferencja Archeologiczna. Badania archeologiczne prowadzone na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji. Referaty: 1. Przemiany kulturowo-osadnicze w dorzeczu Wiszni (podsumowanie grantu polsko-ukraińskiego) (współautorzy: S. Czopek, D. Bobak, O. Osalczuk, N. Wojcieszczuk). 2. Grodzisko scytyjskiego kręgu kulturowego w Chotyńcu, pow. jarosławski – badania 2017 (współautorzy: S. Czopek, J. Adamik-Proksa, M. Burghardt, E. Ocadryga-Tokarczyk, T. Tokarczyk, W. Rajpold).
31. Rzeszów, 21-23 maja 2018 – Konferencja „Wspólne dziedzictwo: pogranicze słowacko-polskie w epoce brązu”/„Spoločné dedičstvo. Slovensko-poľské pohraničie v dobe bronzovej”. Referat: Między Północą a Południem – interregionalna wspólnota kultur i idei w epoce brązu (współautor: T. Tokarczyk).
32. Winniki (Ukraina), 8-9 listopada 2018 – Міжнародна наукова конференція „На пограниччі культур та етносів: взаємодії як способи комунікації та еволюції”. Referat: „Brama Wielkiej Scytii” – aglomeracja chotyńiecka leśnostepowego wariantu scytyjskiego kręgu kulturowego.
33. Rzeszów, 2-3 kwietnia 2019 – XXXV Rzeszowska Konferencja Archeologiczna. Badania archeologiczne prowadzone na terenie południowo-wschodniej Polski, zachodniej Ukrainy i północnej Słowacji. Referat: Drugi sezon badań (2018 r.) zolnika na grodzisku scytyjskiego kręgu kulturowego w Chotyńcu (współautorzy: S. Czopek, J. Adamik-Proksa, E. Ocadryga-Tokarczyk, M. Burghardt, M. Jabłkowski, W. Rajpold, T. Tokarczyk).

7. Prace redakcyjne

1. Współredakcja XI tomu *Collectio Archaeologica Ressoviensis*, „Tarnobrzeska kultura łużycka – źródła i interpretacje” (współredaktor: S. Czopek), Rzeszów, 2009, ss. 483.
2. Współredakcja XI tomu *Analecta Archaeologica Ressoviensia*, „Studies on the Bronze Age and Early Iron Age. Studia nad epoką brązu i wczesną epoką żelaza” (współredaktor: A. Rozwałka), Rzeszów, 2016, ss. 347.
3. Współpraca redakcyjna monografii: Sylwester Czopek, Katarzyna Trybała-Zawiślak, Natalia Wojcieszczuk, Oleg Osalczuk, Dariusz Bobak, Piotr Gębica, Andrij Jacyszyn, Wojciech

Pasterkiewicz, Dmytro Pawliw, Wołodymyr Petehyrycz, Marta Połtowicz-Bobak, Agnieszka Wacnik, Przemiany kulturowo-osadnicze w dorzeczu rzeki Wiszni w epoce brązu i we wczesnej epoce żelaza w kontekście zmian prahistorycznej i wczesnośredniowiecznej ekumeny, Rzeszów, 2018, ss. 705.

8. Granty badawcze, projekty

1. „Kłyżów, stan. 2 i Mokrzychów, stan. 2 – cmentarzyska ciałopalne z wczesnej epoki żelaza”, nr projektu: 00868/12/FPK/NID, termin realizacji: 02.01.2012 – 31.12.2012, projekt finansowany przez Narodowy Instytut Dziedzictwa obejmujący opracowanie materiałów źródłowych wraz z publikacją monografii.
2. „Interdyscyplinarne badania cmentarzyska tarnobrzeskiej kultury łużyckiej w Dębinie, stan. 6, pow. Łańcut”, nr projektu: IA-01/2012/508, projekt realizowany z dotacji Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.
3. „Interdyscyplinarne badania cmentarzyska tarnobrzeskiej kultury łużyckiej i wielokulturowe osady na stan. 6 w Dębinie, pow. Łańcut”, nr projektu: IA-20/2015/508, projekt realizowany z dotacji Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.
4. „Przemiany kulturowo-osadnicze w dorzeczu rzeki Wiszni w epoce brązu i we wczesnej epoce żelaza w kontekście zmian prahistorycznej i wczesnośredniowiecznej ekumeny”, grant finansowany przez Narodowe Centrum Nauki (nr projektu: 2013/09/B/HS3/04277), realizacja grantu zakończona w 2018 roku wydaniem monografii, charakter udziału: główny wykonawca.
5. Projekt polsko-słowacki: Wspólne dziedzictwo: pogranicze słowacko-polskie w epoce brązu/ Spoločné dedičstvo: slovensko – poľské pohraničie v dobe bronzovej/ Common heritage: the Slovakian-Polish borderland in the Bronze Age prowadzony przez Uniwersytet Rzeszowski i Uniwersytet Preszowski (Prešov, Słowacja) realizowany w ramach programu „Interreg Polska – Słowacja 2014-2020” finansowanego przez Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (oś priorytetowa 1: „Ochrona i rozwój dziedzictwa przyrodniczego i kulturowego obszaru pogranicza”), zakończony międzynarodową konferencją i publikacją monografii (numer projektu: INT/EK/PO/1/I/B/0070), charakter udziału: członek personelu badawczego.
6. „Na granicy dwóch światów. Aglomeracja chotyńiecka scytyjskiego kręgu kulturowego – etap I: badania terenowe”, grant finansowany przez Narodowe Centrum Nauki (nr projektu: 2017/27/B/HS3/01460), grant aktualnie realizowany, charakter udziału: wykonawca.

9. Działalność terenowa

1. Archeologiczne badania wykopaliskowe na stan. 3 w Zwiężycy, pow. rzeszowski.
2. Archeologiczne badania wykopaliskowe na stan. 1 w Bratkowicach, pow. rzeszowski.
3. Archeologiczne badania wykopaliskowe na stan. 8 w Trzebownisku, pow. rzeszowski.
4. Archeologiczne badania wykopaliskowe na stan. 158 w Jarosławiu, pow. loco oraz na stan. 48 w Tuczempach, pow. jarosławski.
5. Archeologiczne badania wykopaliskowe na stan. 12 w Małkowicach, pow. przemyski.
6. Archeologiczne badania wykopaliskowe na cmentarzysku ciałopalnym z epoki brązu na stan. 6 w Manasterzu, pow. jarosławski (w latach 2004-2006).
7. Archeologiczne badania wykopaliskowe na stan. 6 w Dębinie, pow. łańcucki – cmentarzysko z epoki brązu i osada z wczesnej epoki żelaza (w latach 2011-2013).
8. Badania powierzchniowe i sondażowe na trasie autostrady A4 w woj. podkarpackim (wybrane odcinki na trasie Przeworsk-Korczowa).
9. Archeologiczne badania powierzchniowe prowadzone w ramach grantu Narodowego Centrum Nauki obejmujące terytorium dorzecza rzeki Wiszni oraz wykopaliskowe na stanowiskach w Kalnikowie oraz Chotyńcu (grodzisko scytyjskiego kręgu kulturowego, badania prowadzone od roku 2016 do chwili obecnej).

10. Działalność dydaktyczna

1. Prowadzenie zajęć dydaktycznych na kierunku Archeologia w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego z przedmiotów:
 - Archeologia prahistoryczna, cz. III – epoka brązu i wczesna epoka żelaza – ćwiczenia i konwersatorium
 - Źródłoznawstwo epoki brązu i wczesnej epoki żelaza - ćwiczenia
 - Archeologia funeralna okresu protohistorycznego – ćwiczenia
 - Wstęp do archeologii – ćwiczenia
 - Muzealnictwo i ochrona zabytków – wykład i ćwiczenia
 - Proseminarium – ćwiczenia
 - Ćwiczenia terenowe (praktyki wykopaliskowe oraz badania powierzchniowe)
2. Prowadzenie zajęć dydaktycznych na kierunku Muzeologia w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego z przedmiotów:

- Propedeutyka muzealnictwa – wykład i ćwiczenia
 - Wstęp do archeologii – ćwiczenia
 - Działalność kreatywna muzeów – ćwiczenia
3. Ponadto, w ramach działalności dydaktycznej współtworzyłam program nauczania kierunku Muzeologia, który został uruchomiony w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego w roku akademickim 2014/2015. Byłam współautorką opracowania dokumentacji niezbędnej do utworzenia kierunku oraz koordynatorem praktyk muzealnych i współorganizatorem praktyk pedagogicznych dla studentów tego kierunku. W ramach tej działalności uczestniczyłam w podpisywaniu porozumień z placówkami muzealnymi dotyczącymi wspólnego kształcenia studentów na kierunku Muzeologia i cyklicznie organizowałam posiedzenia z przedstawicielami tych muzeów dotyczące wspólnych przedsięwzięć dydaktycznych (Muzeum Okręgowe w Rzeszowie, Muzeum Regionalne w Stalowej Woli, Muzeum Regionalne w Dębicy, Muzeum Sztuki Ludowej w Sanoku, Muzeum Zamek w Łąncucie, Muzeum Dobranocek w Rzeszowie). Byłam również inicjatorem współpracy i współorganizatorem spotkań z dyrekcją Narodowego Instytutu Muzealnictwa i Ochrony Zbiorów (w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego odbyły się dwa takie spotkania – pierwsze związane z inauguracją pierwszego roku studiów muzeologicznych, drugie – dotyczące promocji raportu o muzeach podkarpackich). Brałam również udział w spotkaniach zorganizowanych we Lwowie przez pracowników Politechniki Lwowskiej, w ramach inicjatywy prowadzenia wspólnych praktyk (międzynarodowej wymiany) studentów muzealnictwa studentów Uniwersytetu Rzeszowskiego i Politechniki Lwowskiej.
4. Byłam recenzentem 19 prac licencjackich oraz 13 prac magisterskich napisanych na kierunku Archeologia w Instytucie Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego
5. Jestem promotorem pomocniczym w 5 otwartych przewodach doktorskich:
- Mgr Marcin Burghardt (decyzja Rady Wydziału Socjologiczno-Historycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego z 20.02.2014 r.) – „Stratyfikacja społeczna ludności północnego Nadczarnomorza okresu scytyjskiego w świetle obrządku pogrzebowego”, promotor: prof. dr hab. Sylwester Czopek (zakres obowiązków promotora pomocniczego – konsultacje i pomoc w części dotyczącej interpretacji i jej źródłowych podstaw obrządku pogrzebowego); planowany termin obrony – wrzesień 2019
 - Mgr Joanna Adamik (decyzja Rady Wydziału Socjologiczno-Historycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego z 20.02.2014 r.) – „Kultura trzciniecka w południowo-wschodniej Polsce”, promotor: prof. dr hab. Sylwester Czopek

(zakres obowiązków promotora pomocniczego – pomoc w opracowaniu części dotyczącej obrządku pogrzebowego i opracowania źródeł ceramicznych); planowany termin obrony – czerwiec 2019

- Mgr Josyp Kobal (decyzja Rady Wydziału Socjologiczno-Historycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego z 14.09.2017 r.) – „Kultura kasztanowicka na Zakarpaciu. Studium chronologiczno-kulturowe”, promotor: prof. dr hab. Sylwester Czopek (zakres obowiązków promotora pomocniczego – konsultacje i pomoc w części dotyczącej typologii i chronologii źródeł); planowany termin obrony – wiosna 2020
- Mgr Przemysław Muzolf (decyzja Rady Wydziału Socjologiczno-Historycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego z 15.03.2018 r.) – „Kultura trzciniecka w Polsce Środkowej”, promotor: prof. dr hab. Sylwester Czopek (zakres obowiązków promotora pomocniczego – pomoc w opracowaniu części łączącej się z archeologia funeralną i źródłami ceramicznymi); planowany termin obrony – wiosna 2020.

11. Działalność organizacyjna

1. Sekretarz Komisji Epoki Brązu i Wczesnej Epoki Żelaza Komitetu Nauk Pra- i Protohistorycznych Wydziału I Polskiej Akademii Nauk (w okresie VI kadencji, lata 2007-2010).
2. Członek Rady Instytutu Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego (w latach 2012-2017 z racji pełnionej funkcji zastępcy dyrektora Instytutu, od roku 2019 – pochodzący z wyboru).
3. Członek Rady Wydziału Socjologiczno-Historycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego w kadencji 2016-2020, pochodzący z wyboru.
4. Członek Senatu Uniwersytetu Rzeszowskiego w kadencji 2016-2020, pochodzący z wyboru.
5. Członek Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej ds. Studentów Uniwersytetu Rzeszowskiego w kadencji 2016-2020.
6. Członek Wydziałowego Zespołu ds. Zapewniania Jakości Kształcenia w latach 2016-2018.
7. Członek Rady Muzeum Okręgowego w Rzeszowie w kadencji 2015-2018.
8. Uczestnik szkolenia „Nowe warunki prowadzenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu kształcenia” zorganizowane przez Optima Centrum Rozwoju Kadr, 13.04.2015 roku, potwierdzonego certyfikatem.

9. Organizator konferencji naukowej „Aktualne problemy tarnobrzeskiej kultury łużyckiej”, Bystre, 27-28 listopada 2008.
10. Współorganizator konferencji naukowej doktorantów „Secundum Doctorandum Archaeologiae Symposium – Obraz stosunków społecznych w świetle źródeł archeologicznych w pradziejach i średniowieczu”, Rzeszów, czerwiec 2009.
11. Współorganizacja i nadzór merytoryczny nad studencko-doktorancką konferencją naukową „Czytanie przeszłości”, Rzeszów, 21-22 kwietnia 2016.

12. Działalność popularyzatorska

Działalność popularyzatorska stanowi jak dotychczas integralną część mojej pracy naukowej. Jej przejawem są nie tylko publikacje (por. pkt. 6.4.), ale także szereg spotkań z dziećmi i młodzieżą. Część z tych spotkań miała charakter warsztatowy i odbywała się w ramach konkursów i otwartych dni organizowanych przez studentów i doktorantów w Instytucie Archeologii, inne odbywały się w Uniwersyteckiej Składnicy Materiałów Archeologicznych Uniwersytetu Rzeszowskiego. W ramach tych spotkań wygłaszałam lekcje i wykłady dla dzieci, współorganizowałam także plenerowe pokazy inicjowane przy okazji przedsięwzięć związanych z szeroko pojętą promocją nauki. Odbywały się one zarówno na Uniwersytecie Rzeszowskim, jak i organizowane były przez różne stowarzyszenia (np. Eksplores) działające na rzecz popularyzacji nauki. Wygłaszałam także wykłady w ramach ogólnopolskich spotkań doktorantów archeologii, które współorganizowane były przez Instytut Archeologii Uniwersytetu Rzeszowskiego. Wielokrotnie prowadziłam lekcje dla młodzieży organizowane w różnych szkołach średnich na terenie województwa podkarpackiego. Ważną częścią tej działalności były również lekcje terenowe, które prowadziłam w trakcie badań wykopaliskowych, a także udział w programach telewizyjnych, które miały na celu upowszechnianie nauki. Brałam także udział w spotkaniach organizowanych z okazji promocji moich autorskich monografii, które odbywały się w Muzeum Regionalnym w Stalowej Woli oraz na Uniwersytecie Rzeszowskim. Wygłaszałam wówczas wykłady skierowane do szerokiego grona odbiorców, zarówno archeologów, jak i osób nie związanych z tą dyscypliną nauki, w tym dzieci, młodzieży, członków lokalnych społeczności.

Katarzyna Chybała Nawisłah